

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: V. V., narozen dne
státní občanství: Ukrajina
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-9558-5/SO-2013

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-9558-3/SO-2013, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 8. 2012, č. j.: OAM-17370-3/TP-2012, jímž bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu.
2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadně porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, tj. § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Žalobce namítl, že správní orgány rozhodovaly v rozporu se skutečným stavem věci, když konstatovaly, že žalobce nebyl v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu oprávněn k pobytu na území ČR. Žalobce doložil správnímu orgánu potvrzení vydané OAMP MV ČR ze dne 12. 1. 2015, č. j. MV-5125-2/OAM-2015, kde správní orgán potvrdil, že žalobce pobýval ode dne 2. 5. 2012 na území zcela legálně, a to na základě fikce pobytu. Stejný závěr pak vyslovil orgán Policie ČR dne 3. 12. 2015 v rozhodnutí č. j. KRPW-287031-45/ČJ-2014-010023-SV. Žalobce dále namítl, že se správní orgán nezabýval všemi námitkami, které byly v podaném odvolání obsaženy. Správní orgán nijak nedbal na přiměřenost rozhodnutí ve věci, neposuzoval otázku zásahu do soukromého a rodinného života, což mělo za následek nezákonnost rozhodnutí. Žalobce žije na území ČR téměř 10 let, po celou dobu legálně na základě povolení k pobytu. Správní orgány postupovaly v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, kdy správní orgán nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve věci.
3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 5. 2015 uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců, neboť okolnosti případu byly dostatečně zhodnoceny. K námitce nesprávného posouzení věci a rozporu se skutkovými zjištěními žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K údajně doloženému potvrzení o legálnosti pobytu žalobce od 2. 5. 2012 na území České republiky žalovaný uvedl, že spisový materiál neobsahuje žádné potvrzení o legálnosti jeho pobytu na základě fikce pobytu. Navíc ani rozhodnutí ze dne 3. 12. 2015, č. j. KRPS-287031-45/ČJ2014-010023-SV, na které se žalobce odvolává, nebylo součástí spisového materiálu. Žalovaný upozornil, že datace tohoto rozhodnutí je nereálná. Žalovaný dále uvedl, že k odvolacím námitkám vztahujícím se k rozhodnutí č. j. OAM-7705-34/TP-2012 se nevyjadřoval, neboť se netýkají daného řízení. K námitce ohledně porušení § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že v daném případě se nezabýval meritem věci, neboť usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy.
4. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývají následující podstatné skutečnosti.

5. Dne 7. 8. 2012 podal žalobce Ministerstvu vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců.
6. Dne 30. 8. 2012 vydal správní orgán I. stupně usnesení, č. j. OAM-17370-3/TP-2012, jímž podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavil správní řízení o žádosti žalobce ze dne 7. 8. 2012 o povolení k trvalému pobytu podané podle § 68 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění tohoto usnesení správní orgán I. stupně uvedl, že v případě žadatele bylo zjištěno, že na území České republiky v době podání žádosti dle § 68 zákona o pobytu cizinců neměl žádným zákonným způsobem upraven pobyt. Ačkoli žalobce dne 2. 5. 2012 podal žádost o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky, vedenou pod č. j.: OAM-7708/TP-2012, tato ho neopravňovala k pobytu na území podle § 87y zákona o pobytu cizinců, neboť z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žadatel dne 3. 8. 2010 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, č. j.: CPPH-065664/CI-2010-60 (postoupeno v průběhu řízení žalovanému), která byla dne 15. 12. 2010 zamítnuta. V případě žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky, č. j. OAM-7708/TP-2012, se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nebyly uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana EU nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti, č. j.: OAM-1754/PP-2011, a tudíž se na žadatele nevztahuje oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky, č. j.: OAM-7708/TP-2012, podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Správní orgán posuzoval žádost žadatele i s ohledem na § 69 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z azylové evidence a z žadatelem předložených dokladů vyplývá, že tento není manželem, ani otcem cizince, jemuž byl udělen azyl z důvodů uvedených ve zvláštním předpise.
7. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a usnesení potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že dne 2. 5. 2012 žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky, č. j. OAM-7708/TP-2012, přičemž ta ho neopravňovala k pobytu na území podle § 87y zákona o pobytu cizinců, neboť z cizineckého informačního systému dále vyplývalo, že žalobce podal dne 3. 8. 2010 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, č. j. OAM-1754/PP-2011, která byla dne 15. 12. 2010 zamítnuta (nabytí právní moci dne 6. 9. 2011). Odvolací orgán odkázal na odůvodnění usnesení o zastavení řízení a dále uvedl, že při posuzování žádosti žalobce byl dostatečně zohledněn jeho soukromý a rodinný život na území podle § 174a zákona o pobytu cizinců jakožto i skutečnost, že žalobce neměl k domovskému státu žádné vazby. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce má možnost pobývat na území na základě jiných pobytových oprávnění (např. na základě povolení k dlouhodobému pobytu), než je povolení k trvalému pobytu, tedy než je nejvyšší pobytový statut udělováný cizincům, a nejedná se tedy o nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesním a správní orgán není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Skutečnost, že žalobce podal žádost podle § 68 zákona o pobytu cizinců, a přitom v době podání žádosti na území nepobýval na základě žádného pobytového oprávnění, bránila věcnému projednání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a řízení o takové žádosti bylo třeba zastavit.

8. Při jednání zástupkyně žalobce s odkazem na žalobu zdůraznila, že v daném případě žalobce pobýval na území legálně, neboť se na něj vztahovala fikce povoleného přechodného pobytu, splňoval tedy podmínku pro podání žádosti o povolení trvalého pobytu na ministerstvu. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
9. Při jednání byly konstatovány listiny předložené žalobcem spolu se žalobou, jejichž obsah dle názoru žalobce potvrzoval důvodnost žaloby.
10. Jedná se o sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 1. 2015, č.j.: MV-5125-2/OAM-2015, ve kterém ministerstvo Policii ČR, Krajskému ředitelství policie v Praze k žádosti sděluje, že V. V. podal dne 2. 5. 2012 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka EU. Podáním žádosti cizinci vznikla oprávněnost k pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Druhým dokladem předloženým žalobcem je záznam o usnesení ze dne 3. 12. 2014, č. j. KRPS- 287031-45/ČJ-2014-010023-BV, kterým Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje zastavilo řízení o správním vyhoštění V. V. z území ČR. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že dne 2. 5. 2012 jmenovaný podal žádost o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU, podáním této žádosti mu vznikla oprávněnost pobytu (fikce pobytu) na území ČR vyplývající z § 87y zákona o pobytu cizinců.
11. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
12. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 168 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení o žádosti,
jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu,
ač
k podání žádosti na území není oprávněn.

V daném případě bylo sporné, zda byl žalobce oprávněn k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.

Podle § 87y rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území

považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.

Žalobce tvrdil, že v době podání žádosti o trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců pobýval na území ČR legálně na základě tzv. fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců v souvislosti se žádostí o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kterou podal dne 2. 5. 2012.

Dle názoru soudu žalovaný oprávněně postavení žalobce posoudil v souvislosti s jeho dříve podanými žádostmi o povolení pobytu z titulu rodinného příslušníka občana Evropské unie. V prvním případě byla žádost ze dne 29. 7. 2010 zamítnuta z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť důvodem uzavření sňatku byla snaha získat povolení k přechodnému pobytu. O této žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 15. 12. 2010, č. j. OAM-1754/PP-2011, které bylo potvrzeno rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 4. 9. 2011, č. j. MV-22814-10/SO/2011. Ve věci dále rozhodoval Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 11. 2014, č. j. 9A 290/2011-51 a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 4. 2015, č. j. 6 Azs 32/2015-30. V případě druhé žádosti o povolení pobytu z titulu rodinného příslušníka občana Evropské unie podané dne 2. 5. 2012 byla tato žádost zamítnuta podle § 87k odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (rozhodnutí ze dne 17. 2. 2014, č. j. OAM-7705-34/TP-2012). Rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí ze dne 10. 2. 2015, č. j. MV- 51264-3/SO-2014, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2018, č. j. 10A 38/2015-46. Jestliže tedy žalobce podal dne 2. 5. 2012 opakovanou žádost o povolení k pobytu z titulu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nemůže se dovolávat existence fikce povoleného pobytu odkazem na § 87y zákona o pobytu cizinců. V případě žádosti o povolení k trvalému pobytu podané dne 7. 8. 2012 žalobce nesplňoval zákonem stanovený předpoklad pobytu na území, a proto nemohl žádost podat na ministerstvu. Soud v této souvislosti navíc poukazuje na to, že ustanovení § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců hovoří o vízu, povolení či jiném dokladu, vyžaduje tedy konkrétní doklad povolující pobyt cizince na území. Takovýmto dokladem žalobce nedisponoval, a proto nebyl oprávněn žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců podat na ministerstvu.

Pokud se jedná o žalobcem předložené listiny, jejich obsah není pro posouzení důvodnosti žaloby v této věci právně rozhodný. Ze sdělení ze dne 12. 1. 2015 je zřejmé, že se vztahuje k žádosti ze dne 2. 5. 2012 bez hodnocení tohoto, že obdobná žádost byla podána již v roce 2010. Rovněž tak ze záznamu o usnesení ze dne 3. 12. 2014, č. j. KRPS-287031-45/ČJ-2014-010023-SV, je zřejmé, že správní orgán vycházel pouze z existence žádosti ze dne 2. 5. 2012. Údaje uvedené v těchto listinách předložených žalobcem nepředstavují překážku, která by bránila závěru, že jsou dány podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu, kterou podal dne 7. 8. 2012 podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

Dle názoru soudu se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odvolacími námitkami v dostatečném rozsahu, když část odvolání se vůbec netýkala předmětného řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost u ministerstva, aniž by tento postup zákon dovoľoval, nebylo třeba se zabývat dopadem rozhodnutí do

soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce může svůj pobyt na území realizovat na základě jiného povolení, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu je třeba uvést, že v daném případě nebylo rozhodováno o žádosti věcně, řízení bylo zastaveno. V době vydání prvostupňového rozhodnutí obsah spisu tvořily pouze podklady předložené žalobcem. V této věci tedy dle názoru soudu není vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, jestliže žalobce nebyl správním orgánem vyzván k vyjádření se podle § 36 odst. 3 správního řádu.

13. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 9. září 2019

Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.